

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

เอกสารทางประวัติศาสตร์ของชาติไทย ตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัย เป็นราชอาณาจักรทั้งถึงสมัยปัจจุบันแสดงว่า การปกครองของไทยได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับยุคสมัยหรือสภาพเหตุการณ์บ้านเมืองมาโดยตลอด ดังเช่นในสมัยสุโขทัยมีการปกครองระบอบราชาธิปไตยแบบพ่อปกครองลูก แต่ปลายสมัยสุโขทัยได้รับอิทธิพลจากลัทธิเทวราชของเขมรซึ่งเป็นรูปแบบความเชื่อที่มาจากลัทธิเทวราชของอินเดียโบราณตามลัทธินี้ กษัตริย์เปรียบเสมือนพระคิวะและพระวิษณุอันเป็นเทพเจ้าในศาสนาฮินดู พระมหากษัตริย์ทรงมีพระราชอำนาจเด็ดขาดที่จะปฏิบัติต่อราษฎรในฐานะลูกหรือทาสก็ได้ ลักษณะเช่นนี้ปรากฏตลอดช่วงปลายสมัยสุโขทัยและสมัยกรุงศรีอยุธยา ช่วงสมัยกรุงศรีอยุธยามีการปรับปรุงการปกครองครั้งใหญ่ 2 ครั้ง คือ ในสมัยสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถได้ทรงแบ่งการปกครองออกเป็น 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายพลเรือน และ ฝ่ายทหาร และในสมัยพระเพทราชาทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ฝ่ายทหารปกครองหัวเมืองภาคใต้ ฝ่ายพลเรือนปกครองหัวเมืองภาคเหนือทั้งหมด ลักษณะการปกครองแบบนี้ได้ใช้มาจนถึงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ก่อนที่จะมีการปรับปรุงการปกครองครั้งใหญ่ในสมัยรัชกาลที่ 5 ซึ่งมีการปฏิรูปการปกครองทั้งในส่วนกลาง และส่วนภูมิภาค โดยได้เริ่มเห็นและได้รับอิทธิพลจากแนวความคิดทางการเมืองการปกครองของตะวันตก ตั้งแต่ในสมัยรัชกาลที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อดี ข้อเสียของระบอบการปกครองแบบต่างๆ ได้เกิดในช่วงสมัยรัชกาลที่ 4 - 5 มาก และได้ต่อเนื่องมาเรื่อยจนกระทั่งถึงสมัยรัชกาลที่ 7 ซึ่งเป็นผลให้กลุ่มบุคคลซึ่งเรียกตนเองว่า "คณะราษฎร" กระทำการปฏิวัติยึดอำนาจและได้มีการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองจากรบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาสู่ระบอบประชาธิปไตย

เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา นับว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจ ในเมื่อระบอบการเมืองการปกครองเปลี่ยนแปลงไป ศัพท์ที่ใช้ก็น่าจะเปลี่ยนแปลงไปด้วย ในช่วงสมัยรัชกาลที่ 4 จนถึงสมัยรัชกาลที่ 7 ซึ่งเป็นระยะเวลาที่เรียกได้ว่าเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของบ้านเมือง มีการปรับปรุงการปกครองของประเทศครั้งใหญ่ และเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบเดิมโดยสิ้นเชิงในสมัยรัชกาลที่ 7 ศัพท์การเมืองการปกครองตลอดจนวิธีการกำหนดศัพท์และการใช้ศัพท์ในช่วงเวลานี้น่าจะมีการเปลี่ยนแปลงที่น่าสนใจ ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาศัพท์การเมืองการปกครองตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 4 จนถึงสมัยรัชกาลที่ 7 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิวัฒนาการศัพท์การเมืองการปกครองในระหว่างรัชกาลที่ 4 - รัชกาลที่ 7 ว่ามีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร
2. เพื่อศึกษาว่าในแต่ละรัชกาลมีการกำหนด และใช้ศัพท์การเมืองการปกครองต่างกันอย่างไร

สมมติฐานของการวิจัย

1. ศัพท์การเมืองการปกครองในระหว่างรัชกาลที่ 4 - รัชกาลที่ 7 มีการเปลี่ยนแปลง
2. ในแต่ละรัชกาลมีวิธีการกำหนดศัพท์และใช้ศัพท์การเมืองการปกครองต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทราบความเป็นมาของศัพท์การเมืองการปกครองระหว่างสมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 7
2. ทราบลักษณะการเปลี่ยนแปลงของศัพท์ว่าเป็นไปในลักษณะใดบ้าง

3. ทราบลักษณะและแนวโน้มของวิวัฒนาการศัพท์การเมืองการปกครองระหว่างสมัยรัชกาลที่ 4 ถึง รัชกาลที่ 7
4. เป็นประโยชน์ต่อการอ่านและการศึกษาวรรณกรรมการเมืองการปกครองในช่วงเวลาดังกล่าว
5. เป็นข้อมูลในการจัดทำพจนานุกรมนิรุกติศาสตร์ภาษาไทยต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศัพท์ที่นำมาศึกษาเป็นศัพท์ทางราชการซึ่งได้จากหนังสือราชการ ได้แก่ กฎที่ออกโดยกระทรวงต่างๆที่ปรากฏในหนังสือประชุมกฎหมายประจำศก และพระราชนิพนธ์ หรือพระราชหัตถเลขาในรัชกาลที่ 4 ถึง 7 เกี่ยวกับการปกครอง
2. ศัพท์ที่เป็นบรรดาศักดิ์ และราชทินนามไม่นำมาศึกษา

ขั้นตอนการวิจัย

1. ทบทวนวรรณกรรมทางอรรถศาสตร์และประวัติศาสตร์
2. เก็บข้อมูลจากเอกสารที่กำหนด
3. วิเคราะห์ข้อมูล
4. เขียนรายงานการวิจัย
5. อภิปรายผลและสรุปผลการวิจัย

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้เริ่มเก็บข้อมูลคัพทการเมือง การปกครองตามค่านิยามว่า คัพทการเมืองการปกครอง เป็นคัพทที่เกี่ยวข้องกับ แนวความคิดและวิธีการที่ใช้ในการปกครองประเทศ ในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยเก็บคัพทการเมืองการปกครองรวมทั้งปริบทที่คัพทนั้นปรากฏในเอกสาร ดังต่อไปนี้

1. ประชุมประกาศรัชกาลที่ 4 พ.ศ.2394 - 2400
2. ประชุมประกาศรัชกาลที่ 4 พ.ศ.2401 - 2404
3. ประชุมประกาศรัชกาลที่ 4 พ.ศ.2405 - 2408
4. ประชุมประกาศรัชกาลที่ 4 พ.ศ.2409 - 2411
5. ประชุมกฎหมายประจําศก เล่ม 5 - 6 จ.ศ. 1213 -1225 (ร.ศ. 58 - 81)
6. ประชุมกฎหมายประจําศก เล่ม 7 - 8 จ.ศ. 1225 -1236 (ร.ศ. 82 - 93)
7. ประชุมกฎหมายประจําศก เล่ม 9-10 จ.ศ. 1237 -1247 (ร.ศ. 94 - 104)
8. ประชุมกฎหมายประจําศก เล่ม 11-12 จ.ศ. 1248 -1252 (ร.ศ. 105 - 109)
9. ประชุมกฎหมายประจําศก เล่ม 13-14 ร.ศ. 110 - 113 (พ.ศ. 2434 - 2437)
10. ประชุมกฎหมายประจําศก เล่ม 15-16 ร.ศ. 114 - 117 (พ.ศ. 2438 -2441)
11. ประชุมกฎหมายประจําศก เล่ม 17- 8 ร.ศ. 118 - 121 (พ.ศ. 2442 - 2445)

1. มหาวิทยาลัยรามคำแหง. เอกสารการเมืองการปกครอง.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

12. ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม 19-20 ร.ศ.122 - 124
(พ.ศ.2446 - 2448)
13. ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม 21-22 ร.ศ.125 - 127
(พ.ศ.2449 - 2451)
14. ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม 23-24 ร.ศ.128 -130
(พ.ศ.2452 - 2454)
15. ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม 25-26 พ.ศ.2455 - 2456
(ร.ศ. 131 - 132)
16. ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม 27-28 พ.ศ.2457 - 2458
(ร.ศ.133 - 134)
17. ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม 29-30 พ.ศ.2459 - 2460
(ร.ศ.135 - 136)
18. ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม 31-32 พ.ศ.2461 - 2462
(ร.ศ.137 - 138)
19. ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม 33-34 พ.ศ.2463 - 2464
(ร.ศ.139 - 140)
20. ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม 35-36 พ.ศ.2465 - 2466
(ร.ศ.141 - 142)
21. ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม 37-38 พ.ศ.2467 - 2468
(ร.ศ.143 - 144)
22. ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม 39-40 พ.ศ.2469 - 2470
23. ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม 41-42 พ.ศ.2471 - 2472
24. ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม 43-44 พ.ศ.2473 - 2474
25. ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม 45 พ.ศ. 2475
26. ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม 47 พ.ศ. 2476
27. พระราชหัตถเลขาพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
28. ประชุมพระราชหัตถเลขาพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า
เจ้าอยู่หัวที่ทรงบริหารราชการแผ่นดิน ภาคที่ 1 ระหว่าง
พุทธศักราช 2434 ถึงพุทธศักราช 2453
29. ประชุมพระราชหัตถเลขาพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า
เจ้าอยู่หัวที่ทรงบริหารราชการแผ่นดิน ภาคที่ 2 ระหว่าง
พุทธศักราช 2434 ถึงพุทธศักราช 2453

30. ประชุมพระราชหัตถเลขาพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ทรงบริหารราชการแผ่นดิน ภาคที่ 3 (ตอนที่ 1) ระหว่างพุทธศักราช 2434 ถึงพุทธศักราช 2453
31. ประชุมพระราชหัตถเลขาพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ทรงบริหารราชการแผ่นดิน ภาคที่ 3 (ตอนที่ 2) ระหว่างพุทธศักราช 2434 ถึงพุทธศักราช 2453
32. ประชุมพระราชหัตถเลขาพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ทรงบริหารราชการแผ่นดิน ภาคที่ 4 พระราชทานสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาดีดำรงราชานุภาพ เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย พระราชทานเจ้าพระยาภาณุวงศ์มหาโกษาธิบดี เสนาบดีจตุสดมภ์กรมท่า
33. พระราชดำรัสตอบความเห็นของผู้ที่จะให้เปลี่ยนแปลงการปกครอง จ.ศ. 1247¹
34. พระบรมราชาธิบายว่าด้วยความสามัคคี²
35. จดหมายเหตุร้ายวันในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
36. หัวข้อกฎหมายนานาประเทศแพนคคติเมือง พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ 6
37. ลัทธิเอาอย่าง พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ 6
38. โคลนติดล้อ พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ 6
39. ความเห็นเอกชน พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ 6
40. ความเป็นชาติโดยแท้ พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ 6

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. ชัยอนันต์ สมุทรวณิช และชัตติยา กรรณสูตร. เอกสารการเมืองการปกครองของไทย พ.ศ. 2417-2477. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2513. หน้า 76 - 81.
2. เรื่องเดียวกัน. หน้า 159 - 169.
3. เรื่องเดียวกัน หน้า 378 - 406
4. เรื่องเดียวกัน หน้า 209 - 211

41. เมืองไทยจตุรทิศ พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ 6
42. ธรรมเนียมลักษณะปกครองนคราภิบาล พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ 6
43. กฎธานีโยปการ พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ 6
44. สรุปรวมพระราชบันทึกของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวก่อนการสละราชสมบัติ³
45. ประกาศคณะราษฎร⁴

ศัพท์การเมืองที่เก็บได้จากเอกสารข้างต้นมีจำนวน 180 คำ ผู้วิจัยนำศัพท์เหล่านี้มาตรวจสอบกับศัพท์ในสารานุกรมการปกครอง (2525) ซึ่งรวบรวมศัพท์การเมืองการปกครองตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 1 ถึงปัจจุบัน ผู้วิจัยตรวจเฉพาะศัพท์ระหว่างรัชกาลที่ 4 - 7 และพบว่ามีศัพท์บางคำที่มีได้เก็บข้อมูลมา จึงได้เก็บข้อมูลเพิ่มเติม ครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างนิยามของศัพท์การเมืองการปกครองขึ้นใหม่ เนื่องจากพบว่ามีศัพท์บางคำซึ่งไม่ปรากฏในสารานุกรมการปกครอง เช่น ชื่อกระทรวงต่างๆ ซึ่งผู้วิจัยแน่ใจว่าเป็นศัพท์การเมืองการปกครอง จึงเก็บไว้ศึกษา คำนิยามที่สร้างใหม่เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการจัดกลุ่มข้อมูล ได้แก่

ศัพท์การเมืองการปกครอง หมายถึง ศัพท์ที่ว่าด้วย แนวความคิด ระบอบตลอดจนวิธีการที่ใช้ในการปกครองประเทศ ซึ่งประกอบด้วย 3 ฝ่าย ได้แก่ บริหาร ตุลาการ และ นิติบัญญัติ

1. ฝ่ายบริหาร ประกอบด้วย

1.1 บุคคล

1.1.1 ผู้ปกครอง

1.1.1.1 ผู้ปกครองส่วนกลาง

1.1.1.2 ผู้ปกครองส่วนภูมิภาค

1.1.2 ผู้ถูกปกครอง

1.2 หน่วยงาน

1.2.1 หน่วยงานส่วนกลาง

1.2.2 หน่วยงานส่วนภูมิภาค

1.3 หลักการและวิธีการ

1.3.1 ระบอบการปกครอง

1.3.2 กฎระเบียบในการปกครอง

1.3.3 หนังสือทางราชการ

ก. สิ่งที่ใช้เป็นหลักฐาน

ข. สิ่งที่เจ้าหน้าที่ใช้ติดต่อกัน

1.3.4 สิ่งที่รัฐเก็บจากประชาชน

1.3.5 สิทธิ อำนาจต่างๆของประชาชน

2. ฝ่ายนิติบัญญัติ

2.1 บุคคล

2.2 หน่วยงาน

2.3 วิธีการ

3. ฝ่ายตุลาการ

3.1 บุคคล

3.2 หน่วยงาน

3.3 หนังสือราชการ

2. วิเคราะห์ข้อมูล ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

2.1 ศึกษาความหมายของศัพท์แต่ละคำจากบริบทของคำ¹

และจากสารานุกรมการเมืองการปกครอง อักษรวิธานศัพท์หมอบรัดเล
ปทานุกรมกระทรวงธรรมการ

2.2 วิเคราะห์ลักษณะของศัพท์โดยดูรูปศัพท์และโครงสร้าง
ของศัพท์²

2.3 ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของศัพท์ว่าศัพท์ใดมีการเปลี่ยนแปลง
หรือเปลี่ยนความหมายหรือไม่³

1. ดูรายละเอียดในบทที่ 3

2. ดูรายละเอียดในบทที่ 4

3. ดูรายละเอียดในบทที่ 4

นิยามของศัพท์ที่ใช้ในงานวิจัย

การเมืองการปกครอง หมายถึง แนวความคิด ระบอบ ตลอดจน
วิธีการที่ใช้ในการปกครองประเทศ ซึ่งประกอบด้วย 3 ฝ่าย ได้แก่ บริหาร
ตุลาการ และ นิติบัญญัติ

วิวัฒนาการศัพท์ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงรูปศัพท์ เสียงหรือ
ความหมายของศัพท์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้วิจัยนำมาเป็นแนวทางในการวิจัยเป็นเรื่องการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำ และการรับคำภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้ในภาษาไทย ดังนี้

การเปลี่ยนแปลงความหมาย

ดุขฎฐิพร ชำนิโรคคานต์¹ ปราณี กุลละวณิชย์²
 วิจิตรา แสงพลสิทธิ์³ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์⁴ ได้กล่าวถึงการ
 เปลี่ยนแปลงความหมายของคำไว้ ดังนี้

การเปลี่ยนแปลงความหมาย (Semantic Change) ได้แก่

ก. ความหมายแคบเข้า คำที่มีความหมายแคบเข้า ได้แก่ คำซึ่งสมัยหนึ่งเคยมีความหมายกว้าง ต่อมาเปลี่ยนไปมีความหมายเฉพาะเจาะจงขึ้น หรือคำซึ่งสมัยหนึ่งเคยมีหลายความหมาย ต่อมาเปลี่ยนไปมีความหมายน้อยลง หรือหมายถึงคำซึ่งสมัยหนึ่งเคยปรากฏในบริบทกว้าง ต่อมาเปลี่ยนไปปรากฏในบริบทที่แคบกว่าเดิม

1. ดุขฎฐิพร ชำนิโรคคานต์. "การเปลี่ยนแปลงของภาษา" ใน ภาษาศาสตร์เชิงประวัติและภาษาไทยเปรียบเทียบ. คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526. หน้า 12 - 72.
2. ปราณี กุลละวณิชย์. "การเปลี่ยนแปลงของภาษา" ใน เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 7 - 15. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. หน้า 369 - 438.
3. วิจิตรา แสงพลสิทธิ์. ความรู้เรื่องภาษาต่างประเทศที่มีอยู่ในภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์, 2524. หน้า 6 - 31.
4. วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. "ภาษากับการเปลี่ยนแปลง" ใน ภาษาและภาษาศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2519. หน้า 117 - 133.

ข. ความหมายกว้างออก คำซึ่งสมัยหนึ่งเคยมีความหมายเฉพาะเจาะจง ต่อมาเปลี่ยนไปมีความหมายกว้าง หรือหมายถึงคำซึ่งสมัยหนึ่งเคยมีความหมายเดียว ต่อมาเปลี่ยนไปมีความหมายมากขึ้น หรือหมายถึงคำซึ่งสมัยหนึ่งปรากฏในบริบทแคบต่อมาเปลี่ยนไปปรากฏในบริบทที่กว้างกว่าเดิม

ค. ความหมายย้ายที่ ได้แก่ คำซึ่งสมัยหนึ่งเคยมีความหมายอย่างหนึ่ง ต่อมาเปลี่ยนไปมีความหมายเป็นอย่างอื่น

ง. ความหมายเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น (Amelioration) ความหมายของคำเดิมมีความหมายธรรมดาหรือล่อไปในทางลบ แต่ต่อมาความหมายกลับเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น

จ. ความหมายเปลี่ยนไปในทางลบ (Pejoration) ความหมายเดิมธรรมดาหรือดี แต่กลับเปลี่ยนไปมีความหมายในทางลบ

การรับคำภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้ในภาษาไทยหรือการยืมคำ

คุณิพร ชำนิโรคคานต์¹ ปราณี กุลละวณิชย์²
 ประยูร ทรงศิลป์³ วิจิตรา แสงพลสิทธิ์⁴ ได้กล่าวถึงการรับคำภาษา
 ต่างประเทศ หรือการยืมคำ ดังนี้

1. คุณิพร ชำนิโรคคานต์. "การเปลี่ยนแปลงของภาษา" ใน
ภาษาศาสตร์เชิงประวัติและภาษาไทยเปรียบเทียบ. คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526. หน้า 12 - 72.

2. ประยูร ทรงศิลป์. การเปลี่ยนแปลงของภาษา :
คำยืมในภาษาไทย. ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
วิทยาลัยครูธนบุรี, 2526. หน้า 37-84.

3. ปราณี กุลละวณิชย์. "การเปลี่ยนแปลงของภาษา" ใน
เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 7 - 15. มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมมาธิราช. หน้า 369 - 438.

4. วิจิตรา แสงพลสิทธิ์. ความรู้เรื่องภาษาต่างประเทศที่มีอยู่ใน
ภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์, 2524. หน้า 6 - 31.

การรับคำภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้ในภาษาไทยมีวิธีการ ดังนี้

1. การทับศัพท์ คำภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่วที่ไทยรับเข้ามาใช้มักมีวิธีการทับศัพท์โดยพยายามออกเสียงคำศัพท์ที่ยืมนั้นๆ ให้ใกล้เคียงกับของเดิม เช่น ก๋วยเตี๋ยว ซิว ในกรณีที่ออกเสียงไม่ได้ ก็จะปรับเสียงนั้นให้เป็นเสียงที่มีในภาษาไทย
2. การลากเข้าความ เป็นการเปลี่ยนเสียงของคำเดิม เข้าหาเสียงหรือความหมายที่ตนเองพอจะเข้าใจและคุ้นเคย ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นกับการรับคำศัพท์ภาษาอังกฤษในระยะแรก คือ ประมาณรัชกาลที่ 3 และ 4
3. การแปลศัพท์ เป็นการยืมความหมายจากภาษาอื่น ๆ เข้ามาใช้โดยการแปลความหมายของคำศัพท์นั้นๆ ในภาษาเดิม ลักษณะการแปลเป็นการแปลแบบคำต่อคำ และนำมารวมเข้าเป็นคำประสม
4. การสร้างคำ คำยืมจากภาษาต่างประเทศนั้น ไทยเราได้นำเอามาปรับปรุงเป็นคำใหม่ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น ประสมคำ สมานสนธิ เป็นต้น การสร้างคำนี้ ผู้เขียนบางท่าน เช่น ปราณี กุลละวณิชย์ ใช้น่า บัญญัติศัพท์ใหม่

จากเอกสารและงานวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยนำแนวความคิดเรื่องการเปลี่ยนแปลงความหมาย และวิธีการรับภาษาต่างประเทศมาใช้ ดังนี้

การเปลี่ยนแปลงความหมาย

ความหมายอาจจะเปลี่ยนแปลงได้ ดังนี้

- ก. ความหมายกว้างออก
- ข. ความหมายแคบเข้า
- ค. ความหมายย้ายที่

วิธีการรับภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้

ไทยมีวิธีการรับภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้ ดังนี้

- ก. ทับศัพท์
- ข. แปลศัพท์
- ค. สร้างคำใหม่โดยวิธีการประสมคำ